

Kedves Kartársak!

Nem tudom, hogy ez a levelem hány olyan magyartanárt talál a gimnáziumban, akik már 1964-ben is ott voltak, én ugyanis akkor vettem búcsút a „Jóskától” – és sajnos, Budapesttől is.

Most, hogy közeledik névadónk születésének 75. évfordulója, nyilván a gimnázium is nyüzsg ez ügyben. A nyüzsgésnek adalékként juttatom vissza az első József Attila-szavalóverseny két szalagját, vagyis az 1962 decemberében a költő nevét viselő középiskolák közti versmondó vetélkedésnek szinte teljes anyagát.

Hadd mondjam el: itt, a tanárképző főiskolán annak idején jó hasznát vettem e két magnószalagnak. Egy Havasi Katalin magyar-ének szakos hallgatóm dolgozta ki az összehasonlító szavalás-elemzés módszerét, lejegyzési metódusát és kiértékelését nálam írt kiváló szakdolgozatában, és ha ez a dolgot el is süllyedt a tanszék könyvtárának mélyében, az ő követője, B. Fejes Katalin dolgozata már (ha nem is erről az anyagról, hanem neves színészek Vörösmarty-tolmácsolásainak összevetéséről) megjelent néhány éve a Magyar Nyelvőrben. No, persze: jócskán rövidítve...

De azt hiszem, az újonnan oda került kollégáknak is érdekes lesz meghallgatni, hogyan mondott József Attilát iskolánk volt növendéke, a közben jó színésszé váló Szombathy Gyula (az ő Levegőt! – és Kései sirató – produkciója kitűnő!), vagy a szintén színészi pályára jutó Valcz (Vallai) Péter.

Összefoglalva tehát: azt hiszem, épp most jó hasznát vehetitek, és el is nézitek a hosszú „kikölcsönzési időt”... (Már csak azért is megérdemelném, mert azt a versenyt Szabó Dezsővel együtt mi ketten ütöttük nyélbe – nem kis munkával...)

No, eleget szónokoltam!

Minden jót kíván mindnyájatoknak (mindnyájuknak) a régi és azóta jócskán rozogává vált kartárs

Török Gábor dr.
sk.

Szeged, 1980. február 16.

Ui.: A szalagokhoz mellékelem legépelve a tartalomjegyzéket és a szavalókat is. (Egyetlen kislány nevét nem tudtam írásomból kibogarászni.) T.G.

(Dr. Török Gábor kollégának, Szegedre)

Kedves Gábor,

Lám-lám, ki a Tisza vizét issza...

Visszavágyik a szíved? Kosztolányi Dezső tér?

Mégiscsak szép hűség ez!

Köszönettel vettük a szalagokat, bár igazgatóm nem hatalmazott fel, hogy megköszönjem ...
Dr. Palotás János. Még emlékszel?

Én vagyok az ily dolgok őre, s ezért került hozzám. Egyéb relikviákat is gyűjtök, bár lenne erőm és kitartásom az iskola történetével és hagyományozandó kincseivel annyit törődni, mint illene s érdemelné... Neked is lenne néhány szép oldalad e soha-el-nem-készülhető annalészben (nem tudom, hogy is kell magyarítani e klasszikus szép irodalmi fogalmat?).

Jó lenne személyesen is találkozni, mert – bár sok a mondanivalóm – most csak az Ügy folttalanítása kedvéért vágtam bele ezekbe a sorokba, elkerülendő a szégyenkezést, ha csak hónapok múltán válaszolnék – a magam és az Iskola nevében...

Ha csodálkoznál: bizony még mindig itt (s talán: már soha máshol!), immáron 23. éve. Jól vagyok. Csak az el nem végzett munka bánt, mindig. Gyerekeim is tágtíják a megölelendő világot, leányom 16., fiam 12. életévében örömet és gondot mindig eleget jelentenek.

Még néhány régi kollégát találnál, de nem sokat. (Perczelné, Kilián, Kárpátiné, Firtl Lajos, Bakányi Marci bácsi...) Nagy Náci bácsink 85 évesen búcsúzott, októberben, őszi pompájú Farkasréten.

Többet nem írok most; várlak – szóban vagy írásban,

kézcsókom küldöm kedves Asszonyodnak,

öleléssel

Ferenc

Pest, 1980. II. 28.